

meget mere Forbindelse med de bestaaende Landeveje end med de bestaaende Jernbaner; og da de bestaaende Landeveje sorterer under Amterne, vilde det være naturligt at spørge, om da de paagældende Amsraad paa begge Sider af Bæltet ikke er saa interesserede i Anlægget af en Færdselsbro, at de vil tilvejebringe en Del af Midlerne til, at en saadan Bro kan forrente sig. Man kan maaske smile ad en saadan Tanke, men jeg skønner ikke rettere end, at en Færdselsbro har mere Forbindelse med Landevejstrafikken end med Statsbanetrafikken. Jeg udkaster derfor den nævnte Tanke uden at vente mig saa forfærdelig meget i den Retning.

Hvad angaar Automobiltrafikken, er den tiltaget meget stærkt i de senere Aar og vil sikkert tiltage stærkt i de kommende Aar, og der er for mig ingen Tvivl om, at de, der er særlig interesserede i Færdselsbroen i Øjeblikket, er netop Motorfolkene. Disse er jo organiseret og stærkt organiseret, baade paa den ene og paa den anden Maade. Maaske kunde disse Organisationer se Udveje til at tilvejebringe Midler til at skaffe en rimelig Forrentning af Færdselsbroen.

Hvorom alting er, mener jeg, at man maa indtage det Standpunkt lige overfor Tanken om Færdselsbroen, at for saa vidt der ikke kan blive Tale om en nogenlunde rimelig Forrentning af den, maa Forslaget om Anlægget af den hvile til bedre Tider. Jeg vil gaa saa vidt at sige, at hvis der er nogen, der er saa flot anlagt — hvad jeg har hørt, at der er —, at de siger: Kan vi ikke faa en Færdselsbro, vil vi hverken eje eller have det saakaldte Færgeanlæg, saa siger jeg: Godt, saa kan vi maaske blive fri for begge Dele. Vil man ikke have Hængefærgeanlægget, ser jeg ingen Ulykke i, at vi ikke faar det; men det forekommer mig dog, at man skal betænke sig to Gange, inden man kasserer det. For øvrigt har Ministeren i sin Fremsættelsestale udtalt, at han er villig til en Forhandling om det Spørgsmaal, saa der er altsaa Mulighed for, at man i Udvalget kan naa til en tilfredsstillende Løsning. Det er maaske ogsaa muligt, at den højtærede Minister vil være villig til at lade undersøge, hvad det vil koste at føre Bropillerne op i større Bredde til Overkanten af Vandet, saaledes at man kunde lade Spørgsmaalet om en Færdselsbro hvile og eventuelt senere, naar Forholdene bedrer sig, kunde skride til Bygning af en Færdselsbro. Det er noget, jeg ganske henstiller, jeg ved ikke, om det i Øjeblikket har nogen praktisk Betydning.

Efter 40 Aars Diskussioner og 40 Aars

Arbejde fra Statsbaneledelsens Side staar vi nu overfor dette Forslag, der jo er af overordentlig stor Betydning og Rækkevidde. Hvis dette Brobygningsarbejde udføres, vil det blive et Foretagende, som der ikke ret mange Steder er Magen til ude i den store Verden, og vi staar overfor det Spørgsmaal, om det er forsvarligt og klogt at gennemføre det netop nu. Naar jeg har Valget mellem at anbefale at stemme for dette Forslag eller at gaa med til at anvende en halv Snes Millioner Kroner til Forbedring af det bestaaende Anlæg ved Strib-Fredericia — hvad der utvivlsomt bliver nødvendigt, saafremt Broen ikke anlægges —, saa skønner jeg ikke rettere end, at jeg maa foretrække, at vi bygger denne Jernbanebro. Jeg tror, det vilde være uforsvarligt at foretage en saa stor Udvidelse af Færgeanlægget, som i modsat Fald vilde være nødvendig — dette Færgeanlæg, som alligevel til enhver Tid vil være en dyr Foranstaltning og dog ikke i det lange Løb vil være tilfredsstillende. Jeg tror, at selv om det maaske kan lyde lidt paradoksalt, kan man med fuld Ret sammenstille dette Forslag med Besparelsesforslag. Jeg er ikke blind for, at vi skal tilvejebringe de nødvendige Midler, før der overhovedet kan blive Tale om at spare noget, men jeg er heller ikke blind for, at i det lange Løb vil det i Virkeligheden være en Spareforanstaltning, ikke alene for Statsbanerne, men for det danske Samfund. Jeg synes derfor, at vi nu efter disse 40 Aars Forløb skulde skride til Arbejdet, jeg tror ikke, det er en eneste Dag for tidligt.

Den højtærede Minister sluttede sin Forelæggelsestale med at minde om det gamle Ord: Hvor der er en Villie, er der en Vej. Jeg kan gøre disse Ord til mine, og jeg vil haabe, at det vil vise sig ved den fremtidige Behandling af dette Forslag, at der vil være baade Villie og Vej til nu at faa det gennemført. Jeg synes, at meget ogsaa udover det rent økonomiske taler for, at vi skrider til Gennemførelsen af det nu, men der er navnlig en Ting, jeg gerne vilde slutte med at pege paa. Vi har i de senere Aar været inde i store økonomiske Vanskeligheder, vi har ogsaa talt meget om disse Vanskeligheder, efter min Mening har vi maaske talt mere om dem end strengt taget nødvendigt; der er blevet sagt, at vi har ikke været fri for at bagtale os selv en Gang imellem, og jeg tror, der er noget i det. Men det er det gode ved dette Forslag, at selv om det — hvad jeg er klar over — paa sin fremtidige Gang gennem Rigsdagen vil møde Modstand, vil det alligevel ikke være en Modstand, som gaar efter de